

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. V. De necessitate creberrimè orandi ex mente Græcorum Patrum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

cludit. Quisquis itaque Deo placere affectat, quicumque huius seculi laboriosam peregrinationem peragere desiderat, si spiritus transitoriae vitae lenociniis, aeterni conuiuij spirituales ac supercaelestes delicias apprehendere ac degustare concupiscit; studio orationis se tradat, ad illam alacriter ac paratus accedat, in ea ardentem & in sensu cordis coram Domino assistat, necnon & in ipsa quotidie perseueret.]

Ex his arbitror satis intelligi quanta sit orationis mortalibus, non modò utilitas, verum omnimoda etiam necessitas. Quae quidem eò spectant ob eamque causam à nobis allata sunt, ut cui vel ob inualetudinem, aut negotiorum multitudinem nō est integrum longiores producere orationes. Is saltem breuioribus hisce iaculatoriis det operam. Sed videndum deinceps, quid à Graecis Patribus nobis ea de re sit traditum.

C A P V T V.

*De necessitate creberrimè orandi ex
mente Graecorum Patrum.*

Admo-
nitione
ad filiū
spiri-
tualem.

AGMEN ducet magnus Basilius qui quidem orationem vocat grande animæ munimentum. Ille itaque orare desinat qui sibi à se satis superque aduersus spiritus hostes

hostes præsidij videtur habere. Atque eius- ^{Ibidem}
dem sunt hæc. Per orationes, inquit, purissi-
mas, omnia nobis quæ sunt utilia tribuuntur
à Domino, & omnia quæ noxia sunt procul
dubio effugantur.] Quis est autem, qui ita
omnibus affluat rebus, ut nullius egeat? quis
autem ab omnibus aduersis ita securus, ut
nihil pertimescat?

S. Ephrem Basilio magno cœuus, atque
cum ipso arctæ necessitudinis vinculo con-
iunctissimus, comparat orationem arcui. Pro
arcu, inquit, ad orationem manus tuas ex- ^{Psal. 17.}
tende sicut scriptum. Et posuisti ut arcum æ-
reum brachia mea: verè enim arcus æreus est
contra inimicos, expansæ in oratione ma-
nus in scientia orantis. Est etiam sicut sagit-
gitta directè immissa ab eo qui arcum vi-
brat.] quæ omnia apprimè conueniunt his-
ce orationibus, quæ à iaculis nomen inue-
nerunt.

Sed Chrysostomum luculenter hac de re <sup>Lib. 1.
de orã.
do Deũ.</sup>
differentem audiamus. Quemadmodum, in-
quit, Sol lucem præbet corpori, sic animæ lu-
men est precatio. Proinde si cæco damnosum
est non intueri solem, quãto grauius damnũ
est homini Christiano, si non assiduè depre-
cetur neque Christi lucem orando in animũ
suum inducat?] Sed his grauiora paulo post
subiicit mala, dum & mortuum & amen-
tem dicit eum, qui orationi non incumbit.

S

Quis-

Quisquis (ait) Deum non orat, nec diuino colloquio cupit assiduò frui, is mortuus est & vitâ carens, ex persq; sanæ mentis. Quem admodum enim corpus hoc nostrum si non adsit anima, profecto mortuum est ac fœtidum, sic anima nisi seipsam incitet ad orandū mortua est, ac misera & grauiter olens.]

Pergit probare Danielis factò, posthabēdam mortem ipsam orationi, præstareque etiam emori: quàm ab ea desistere. Insuper, inquit, quòd oporteat quauis morte tristius existimare, si quis deprecatione priuetur, pulchrè nos docet Daniel ille Propheta magnus, qui maluerit emori, quàm triduo duntaxat arceri ab orando. Nec enim hoc ab eo exigebat Rex Persarum, vt impietatem admitteret, tantum illud obseruabat. Si quis intra triduum quidquam petere deprehenderetur ab vllò deorum aut hominum præterquam ab ipso: sed Propheta ne tantulum quidem temporis sustinuit ab orando cessare, propterea quòd nisi Deus propensus sit in nos, nihil omnino bonorū in animas nostras venire possit: Dei verò propensio simul adiuuat labores nostros, hosque pulchrè subleuat, si conspexerit nos amare precandi studium, si continenter orare Deum, si viderit expectantes omnia bona nobis illinc defluxura.

Deinceps grauissimè iuxtà ac verissimè

con-

concludit ab omni virtute inopem esse, qui precandi studium negligit. Itaque inquit, cum video, quempiam non amare orandi studium, nec huius rei feruida vehementiq; cura teneri, continuò mihi palàm est nihil illum egregiæ dotis in animo possidere. Rursus ubi quem conspexero insatiabiliter adherentem cultui diuino, idque in summis damnis numerantem, si non continèter orauerit, coniecto talem omnis virtutis firmum esse mediatorem ac Dei templum. Arbitror itaque cunctis esse manifestum, quòd simpliciter impossibile sit absque precationis præsidio cum virtute degere, cumque hac huius vitæ cursum peragere. Etenim quò fiat ut is virtutem exerceat nisi continenter adeat, & supplex ad genua accidat ei, qui virtutem omnem suppeditat ac largitur hominibus? Rursus quò fiat, ut aliquis concupiscat esse temperatus & iustus, nisi lubens cum eo cõsuetudinem ac colloquium habeat, qui cum hæc, tum his etiam plura exigit à nobis?]
Neque verò virtutes tantum mentisque bona parit oratio, verùm etiam corporis atque externa, ut præclare idem Chrysostomus. Deprecatio, inquit, ingentia pericula depellit, siquidem ille Rex simul & Propheta mirabilis Dauid multos ac sæuos inimicos effugit precationis ope, non alijs armis exercitum muniens, atque ita tradidit suis militibus po-

ibid.

tiri victoriâ, quietus interim ac securus: Quemadmodum alij quidam Reges incolumitatis suæ spem ponere consueverunt in militum peritiâ & arte belligerendi, in sagittariis, in cataphractis, in equitibus: ita magnus ille David, sanctis precibus manuum vice suum cinxit exercitum, nequaquam respiciens Imperatorum, Tribunorum, ac Centurionum ferociam, neque pecunias colligens nec arma comparans, sed orando diuinam armaturam è cælo deportans. Nam verè cælestis est armatura deprecatio quæ Deo funditur, solaque firmam custodiam præbet his, qui sese Deo tradiderunt, si quidem Cataphractorum & robur & peritiâ, tum sagittariorum experientiam, atque in prodendo hoste calliditatem, sæpenumero ludit ac frustratur vel ipsa belli facies, vel hostium fiducia, cumque his alia permulta: Ceterùm deprecatio armatura est inexpugnabilis, ac tutissimum nec vnumquam fallens munimētum, pari facilitate vel vnum repellens militem, vel innumerabilia hostiū millia.] Hæc Chrysostomus, qui sub finem huiusce tractationis id asserit accidisse Moysi, cui solam precationem aduersus innumeros hostes præsidio fuisse ostēdit. Dic mihi (verba sunt, Chrysostomi) quomodo Moyses Israeliticum populū in bellis seruauit? an nō arma quidē cū exercitu discipulo tradidit; ipse verò deprecatio-

nem

nem opposuit hostiū multitudini: nos inter-
rim docēs preces iustorum plus valere, quā
arma, quā equitatū, quā pecunias, quā
multas copias, eoque vniuersus exercitus &
munera militum multitudo in deprecatione
Prophetæ spē salutis habebat: siquidē orante
Mose superabāt Iudæi, eodē ab orando ces-
sante, inferiores erant hostibus. Ibidē & nos
orantes facillē diabolū superabimus, cessan-
tes verò scelestum illum in nos instruimus.]

Atque vt finē faciā his, quæ habet Chryso-
st. de orationis viribus ac præsidio in hostes, hæc
pauca subijciam quæ ab ipso traduntur de S.
Paulo magno virtutis huius cultore. Illinc, *Ibidem.*
inquit, intelligi poterit quāta sit vis sanctarū
precum, quod Paulus per totum orbē terra-
rum velut alatus discurrens, in carceribus ha-
bitans, flagella sustinens, gestans catenā, vi-
uens in sanguine ac periculis insuper & dæ-
mones eiiciens, ac mortuos excitās, morbos
abigens, in harū rerum nullā fiduciam posuit
seruandi homines, sed precibus communiit
orbem: postq; miracula, post excitatos mor-
tuos, ad deprecationis præsidium accurrit, non
aliter quā Athleta à corona ad palæstram
quandoquidē & mortuorum excitationem,
reliquaq; omnia suppeditat deprecatio.] Fin-
nem dicendi non faciam, si quæcumque ab
hoc eloquentissimo sanctissimoque patre in
hanc quidem sententiam atque ad orationis

persuadendum vsum sunt scripta, in medium afferam: ac omittere non licet quas ad idem habet præclaras similitudines duas, quibus orationem tum neruis corporis, tum aquæ, quâ destitutos pisces in sicco emori necesse est, pulchrè confert: Iam verò, inquit, si quis animæ neruos dicat esse deprecationem, meâ quidem sententiâ videbitur verum dicere. nimirum quemadmodum corpus neruis cohæret, currit, viuit, stat & compactum est, adeò vt si neruos incideris, vniuersam corporis harmoniam dissolueris: Itidem animæ per sanctas preces sibi constant & compinguntur, ac pietatis cussum facilè peragunt. Quòd si seipsum destitueris deprecatione, perinde feceris ac si piscem ex aquis extraxeris. Vt enim pisci vita est aqua, ita tibi deprecatio.] Hactenus Chrysostomus. Cuius quidem doctrinam maxime quæ de innumeris precationis fructibus est, ipsa re, vsuque confirmatam sæpius sacræ testantur historiæ, tum huius tum patrum memoriæ, quod ex dictis & dicendis planum fiet.